

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Încheierea nr. 456

Dosar nr. 1748/1/2020

Ședința camerei de consiliu din data de 04 noiembrie 2020

Completul compus din:

Francisca Vasile - Judecător de cameră preliminară

Magistrat asistent - Mădălin Marian Pușcă

Grefier - Ștefan-Laurențiu Vespe

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror Georgina Bodoroncea

***

Pe rol soluționarea plângerii formulate de petentul Dinu-Avramuță Cezar Cătălin împotriva ordonanței de clasare din data de 18.02.2020 emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, în dosarul nr. 49/P/2018.

Dezbaterile asupra apelului de față au avut loc în ședința din data de 07 octombrie 2020, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen, ce face parte din prezenta, când instanța a amânat pronunțarea la data de 14 octombrie 2020, 21 octombrie 2020 și ulterior, la 04 noiembrie 2020.

JUDECĂTORUL DE CAMERĂ PRELIMINARĂ

Deliberând asupra cauzei de față, în baza actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

Prin ordonanța din data de 18.02.2020 emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, în dosarul nr. 49/P/2018 s-a dispus clasarea cauzei cu privire la infracțiunea de „abuz în serviciu”, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, întrucât faptele nu există.

Pentru a se pronunța în acest sens, procurorul a reținut că, în data de 31.10.2018, la Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, a fost înregistrat, un dosar penal declinat de la D.I.I.C.O.T. și care viza plângerea numitului Avrămuță Cezar-Cătălin, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de „abuz în serviciu”, de către magistrații procurori militari.

Petentul Avrămuță Cezar-Cătălin a formulat plângere penală împotriva unor magistrați - procurori militari din cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 297, art. 321 și art. 367 din Codul penal. În data de 10.08.2018, la Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București a fost înregistrată, sub nr. 40/P/2018, plângerea penală formulată de către numitul Avrămuță Cezar-Cătălin, și care inițial a fost transmisă Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București, pe adresa de poștă electronică. Ulterior, în dosarul penal cu nr. 40/P/2018 al Parchetului Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București au fost înregistrate alte 13 plângeri penale, identice cu cea inițială, ce au fost transmise de către numitul Avrămuță Cezar-Cătălin, prin intermediul adreselor de poștă electronică oficiale, către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj, Parchetul de pe lângă Judecătoria Drăgășani, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Suceava, Parchetul de pe lângă Tribunalul Neamț, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești, Parchetul de pe lângă Tribunalul Botoșani, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpulung, Parchetul de pe lângă Judecătoria Buftea, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, Parchetul de pe lângă Judecătoria Oradea, Parchetul de pe lângă Judecătoria Mangalia, Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

Din cuprinsul plângerii penale a rezultat că procurori militari din cadrul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București, și anume: magistrat cpt. Voinigescu Adrian Mihai, magistrat cpt. Strimbei Cătălin, magistrat col. Rusu Gheorghe, magistrat col. Văetiși Marian, magistrat lt.col. Nicula Ionel, magistrat lt.col. Moraru Traian, magistrat mr. Nica George, magistrat col. Covei Stelea și magistrat col. Corbu Ionel, dar și lucrători ai poliției judiciare - cms. șef Popa Adrian Victor și cms. șef Dinu Ion nu ar fi administrat în mod legal probatoriul necesar soluționării dosarului penal nr. 340/P/2014, săvârșind mai multe infracțiuni de fals intelectual și abuz în serviciu, persoana vătămată fiind totodată nemulțumită atât de soluția de netrimitere în judecată dispusă în această cauză penală, cât și de cele pronunțate ca urmare a exercitării căilor de atac împotriva acestei soluții.

Prin ordonanța din data de 05.09.2018 a Parchetului Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București s-a dispus declinarea competenței de soluționare în favoarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală, structură la care dosarul a fost înregistrat la data de 24.09.2018 sub nr. 2998/D/P/2018. Soluția de declinare a fost justificată prin aceea că numitul Avrămuță Cezar-Cătălin a solicitat efectuarea de cercetări și cu privire la săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 Cod penal, reținând și aplicarea dispozițiilor art. 309 din Codul penal privind faptele care au produs consecințe deosebit de grave.

Prin ordonanța din data de 23.10.2018 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate

Organizată și Terorism - Secția de Combatere a Infracțiunilor de Terorism și a Criminalității Informatice s-a dispus declinarea competenței în favoarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție.

Prin ordonanța din data de 14.02.2020 s-a dispus începerea urmăririi penale „*in rem*” cu privire la infracțiunea de „abuz în serviciu”, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal.

S-a arătat că, cercetările penale au stabilit că, prin plângerea formulată, petentul Avrămuță Cezar-Cătălin a solicitat cercetarea penală a magistraților militari - procurori și judecători care au instrumentat dosarul penal cu nr. 340/P/2014, precum și a celor care au soluționat plângerea împotriva soluției prim-procurorului, dar și a magistratului judecător care a soluționat plângerea împotriva ordonanței procurorului și a prim-procurorului.

În mod concret, Avrămuță Cezar-Cătălin a formulat o plângere penală, care a fost înregistrată la Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București, în dosarul nr. 340/P/2014, dosar finalizat cu o soluție de clasare, prin ordonanța din 05.06.2018.

Împotriva soluției procurorului, petentul Avrămuță Cezar-Cătălin a formulat plângere la prim-procurorul parchetului, care a fost menținută prin ordonanța nr. 36/II/2/2018 din 19.07.2018.

Împotriva soluției prim-procurorului militar adjunct al Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București, petentul Avrămuță Cezar-Cătălin a formulat plângere la Tribunalul Militar București.

Prin încheierea finală nr. 159/2018 din 15.11.2018, Tribunalul Militar București a respins plângerea petentului Avrămuță Cezar-Cătălin formulată împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanța din 05.06.2018, în dosarul penal nr. 340/P/2014 al Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București și menținută prin ordonanța nr. 36/II/2/2018 din 19.07.2018.

Potentul Avrămuță Cezar-Cătălin a susținut că este nemulțumit și de alte aspecte, dar care nu întrunesc elementele constitutive ale vreunei infracțiuni.

De asemenea, s-a reținut că, așa cum este prevăzut în Constituția României și în legile speciale, procurorul nu este abilitat să analizeze și să cerceteze motivele pentru care un judecător administrează sau nu administrează o anumită probă, admite sau respinge o cerere într-un dosar, ori de ce a pronunțat o anumită soluție, iar hotărârile judecătorești pot fi îndreptate doar în căile de atac prevăzute de lege, după care intră în puterea lucrului judecat.

Prin urmare, desființarea soluțiilor dispuse de procuror sau reformarea hotărârilor judecătorești sunt permise numai în cadrul căilor de atac prevăzute de lege, exercitate cu respectarea dispozițiilor legale. Cenzurarea unor hotărâri judecătorești pe calea unei plângeri penale constituie o încălcare a principiului independenței puterii judecătorești consacrat atât în normele interne, cât și în cele internaționale. S-a făcut trimitere în acest sens la dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. d) din Recomandarea nr. (94)12 a Comitetului Miniștrilor către Statele Membre

privind independența, eficiența și rolul judecătorilor adoptată de Comitetul de Miniștri din 13 octombrie 1994 la a 518-a reuniune a delegaților miniștrilor, potrivit cărora: „judecătorii trebuie să fie absolut liberi, să hotărască în condiții imparțiale asupra cauzelor cu care sunt sesizați, în baza convingerilor, a propriilor interpretării, a faptelor și în conformitate cu normele de drept în vigoare”.

Pe de altă parte, conform prevederilor cuprinse în Secția 3 „Statutul procurorilor și garanțiile care le permit să-și exercite funcțiile - 3.1 punctul 33 cu privire la Independența procurorilor așa cum este menționat în documentul intitulat „Carta de la Roma” (Avizul nr. 9 /2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) în atenția Comitetului Miniștrilor al Consiliului Europei - privind normele și principiile europene referitoare la procurori - Strasbourg, (17 decembrie 2014) arată că „independența procurorilor”, care este esențială pentru statul de drept, trebuie să fie garantată prin lege la nivelul cel mai înalt nivel posibil, într-o manieră similară cu cea a judecătorilor.

De asemenea, soluțiile dispuse de procuror nu pot fi desființate decât în cadrul exercitării căilor de atac, prevăzute în mod expres de prevederile art. 336-340 din Codul de procedură penală.

S-a arătat că, exercitarea de către magistrați a atribuțiilor de serviciu în lipsa unor elemente de natură a le pune la îndoială buna credință, care se prezumă până la proba contrară, nu poate constitui temei pentru antrenarea răspunderii penale, iar pentru a fi în prezența unei infracțiuni de abuz în serviciu este necesar să existe o atribuție de serviciu încălcată și prevăzută în legislația primară, după cum rezultă din Decizia Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016, însă o atare atribuție nu poate fi confundată cu rezultatul desfășurării activității de judecată, împrejurare care nu intră sub incidența legii penale.

Cu privire la infracțiunile săvârșite de către magistrați, judecători sau procurori, în cursul exercitării atribuțiilor de serviciu, se constată ca problematica referitoare la procesul de interpretare aplicare a legii de către procurori sau instanțele judecătorești nu echivalează cu o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu în sensul legii penale, eventualele erori putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de lege în fiecare caz în parte, aceasta fiind și justificarea existenței lor.

În acest context, nemulțumirile părților dintr-un proces cu referire la modul concret de soluționare a cauzei trebuie să îmbrace forma căilor de atac, în limitele recunoscute de lege, neputându-se obține o suplimentare a gradelor de jurisdicție prin promovarea unei plângeri penale împotriva magistratului (magistraților) care, au soluționat cauza.

Răspunderea magistraților poate fi pusă în discuție, cu referire la săvârșirea unei infracțiuni, numai în situațiile în care aceștia au exercitat funcția cu rea-credință, adică au cunoscut caracterul vădit nelegal al acțiunilor lor, urmărind sau acceptând vătămarea intereselor legale ale unei persoane (respectiv și-au încălcat din culpă îndatoririle de serviciu, în cazul neglijenței în serviciu).

În concluzie, soluțiile exprimate de magistrați cu ocazia pronunțării unor soluții nu pot constitui temei pentru tragerea la răspundere penală a acestora, iar în cauză nu rezultă niciun indiciu în legătură cu exercitarea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu de către membrii completelor de judecată, cu consecința prejudicierii intereselor legale ale petentului.

S-a arătat că simpla nemulțumire a unei persoane față de modul de soluționare a cauzei nu reprezintă indicii și cu atât mai puțin probe care să justifice tragerea la răspundere penală a magistraților.

Împrejurarea că soluția pronunțată de către magistrați în cadrul atribuțiilor de serviciu este nefavorabilă unei persoane, nu constituie un indiciu care să pună la îndoială modalitatea în care aceștia și-au îndeplinit atribuțiile de serviciu. În ce privește activitatea magistraților, atribuțiile lor de serviciu se circumscriu soluționării cauzelor cu care sunt învestiți, respectiv, interpretării aplicării dispozițiilor legale, în acord cu principiile dreptului substanțial, ale celui procedural.

S-a reținut că, din probele administrate nu se poate reține că procurorii și judecătorii reclamați, au acționat cu intenție în ceea ce privește cauzarea unei vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale petentului Avrămuță Cezar-Cătălin, în contextul instrumentării cauzei și al pronunțării soluției contestate de către petent, în condițiile în care soluțiile procurorilor și încheierile judecătorești pronunțate de către instanțele de judecată s-au bazat pe probe legal administrate și a căror interpretare este atributul exclusiv al organelor judiciare și nu al părților implicate în actul de justiție.

De principiu, prin procesarea judiciară a unei plângeri penale nu pot fi cenzurate soluțiile, măsurile, dispuse de magistrați în cauzele instrumentate de ei, indiferent care ar fi natura lor. Cenzurarea unei soluții dispuse de aceștia se poate realiza numai prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege. În caz contrar, se încalcă principiul independenței autorității judecătorești.

Un magistrat nu poate constitui obiectul unei anchete penale cu privire la argumentele și raționamentele logico-juridice pe care și-a întemeiat soluția, măsura, într-o cauză. Atât timp cât nemulțumirea persoanei vătămate se bazează doar pe o înțelegere interesată a faptelor, a normelor de drept material și de procedură ori pe suspiciuni nu se poate reține într-o procedură eminentă penală - că soluția unui magistrat este abuzivă ori neglijentă.

De asemenea, s-a reținut că, în lipsa unor dovezi de interferență exterioară actului de decizie propriu-zis, un procuror - în cursul unei anchete - nu este îndreptățit să facă aprecieri în legătură cu justetea și fundamentarea premiselor, raționamentelor juridice ori a concluziilor formulate de un judecător, de un procuror, în deciziile lui.

S-a mai precizat că, din probele administrate în prezenta cauză, s-a stabilit cu certitudine că nu există indicii rezonabile cu privire la comiterea infracțiunii pentru a fost formulată plângerea, ori ale altor fapte de natură penală.

Simpla nemulțumire a unei persoane față de modul de soluționare a cauzei nu reprezintă indicii și cu atât mai puțin probe care să justifice tragerea la răspundere penală a magistraților.

Împrejurarea că soluția pronunțată de către magistrați în cadrul atribuțiilor de serviciu este nefavorabilă unei persoane, nu constituie un indiciu care să pună la îndoială modalitatea în care aceștia și-au îndeplinit atribuțiile de serviciu. În ce privește activitatea magistraților, atribuțiile lor de serviciu se circumscriu soluționării cauzelor cu care sunt investiți, respectiv, interpretării aplicării dispozițiilor legale, în acord cu principiile dreptului substanțial ale celui procedural.

Împotriva ordonanței de clasare din data de 18.02.2020 emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, în dosarul nr. 49/P/2018 a formulat plângere, în temeiul art. 339 din Codul de procedură penală, petentul Dinu-Avramuță Cezar Cătălin.

Prin ordonanța nr. 75/II-2/2020 din 17 septembrie 2020, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție a dispus respingerea plângerii formulate de petentul Dinu-Avramuță Cezar Cătălin, împotriva ordonanței de clasare nr. 49/P/2018 din data de 18.02.2020, emisă de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, ca neîntemeiată, reținând că situația de fapt sesizată se concentrează în principal pe supoziții și pe aprecieri personale în legătură cu raționamentul magistraților, împrejurare care nu înlătură prezumția de legalitate și temeinicie a ordonanței de clasare.

S-a reținut că, dispozițiile Codului de procedură penală prevăd clar și riguros procedura soluționării plângerilor formulate de către petenți, precum și modalitatea de evaluare a soluțiilor. Soluțiile și actele procurorului sunt supuse verificării ierarhice, cât și controlul judecătoresc. Eventualele erori de judecată și de motivare comise de magistrați nu pot constitui, în lipsa unor elemente neechivoce grave, elemente materiale al vreunei infracțiuni, aspect care constituie o garanție a independenței judecătorului.

S-a mai arătat că, un cadrul legal de îndreptare al eventualelor erori de judecată îl constituie căile de atac, or petentul, în temeiul art. 340 din Codul de procedură penală, a formulat plânga împotriva ordonanței de clasare, care a fost soluționată corespunzător, iar acest aspect ori soluția nu echivalează ori nu conține elemente care ar constitui infracțiunea de abuz în serviciu.

Prin urmare, modul în care magistrații interpretează și aplică legea într-o cauză dată, nu este susceptibil de sancțiune penală, decât în măsura în care acesta încalcă cu știință normele de drept material și procesual, urmărind sau acceptând vătămarea gravă a intereselor legitime ale unei persoane. Altfel spus, neregularitatea ordonanței sau a hotărârii judecătorești constituie temei doar pentru formularea unei căi de atac, excedând limitelor de control ale organului de urmărire penală analiza modului în care magistratul judecător sau procuror

interpretează și aplică normele procedurale, întrucât o asemenea analiză ar pune în discuție chiar regularitatea cercetării judecătorești.

Împotriva acestor ordonanțe a formulat plângere, în temeiul art. 340 din Codul de procedură penală, petentul Dinu-Avramuță Cezar Cătălin, cauza fiind înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sub nr. 1748/1/2020.

În susținerea plângerii, petentul Dinu-Avramuță Cezar Cătălin a arătat că ordonanța de clasare nu prezintă faptele reclamate. A arătat că a formulat plângere penală împotriva numiților cpt. Adrian-Mihai Voinigescu, cpt. Strîmbei Cătălin, col. Rusu Gheorghe, col. Văetiși Marian, lt. col. Nicula Ionel, lt. col. Moraru Traian, maior Nica George, col. Covei Stelea, toți activând la Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar București, col. Corbu Ionel (actualmente la PICCJ) și a polițiștilor de poliție judiciară cms. șef. Popa Adrian-Victor, cms. șef. Dinu Ion, pentru săvârșirea în calitate de autor, instigator sau complice a următoarelor trei infracțiuni (consumate sau rămasă în faza de tentativă) prevăzute de Codul penal: art. 297 (abuzul în serviciu), art. 321 (falsul intelectual) și art. 367 (constituirea de grup infracțional organizat) cu aplicarea art. 309 (faptele care au produs consecințe deosebit de grave). De asemenea, în cuprinsul plângerii a mai sesizat comiterea și a altor infracțiuni săvârșite de procurori și anume: art. 275: sustragerea sau distrugerea de probe sau înscrisuri și art. 264 favorizarea infractorului. A precizat că nici una dintre aceste fapte nu a fost reținută și nici cercetată în ordonanță.

A mai invocat că ordonanța de clasare nu lămurește deloc cauza și împrejurările în care s-au petrecut faptele, ceea ce încalcă prevederile art. 5 alin 1 Cod de procedură penală. A precizat că prin ordonanța din 8.08.2014, emisă în dos. 340/P/2014 aflat la Parchetului de pe lângă Tribunalul Militar București (PMTMB), col. magistrat Rusu Gheorghe a început urmărirea penală, pentru 15 infracțiuni, prevăzute la art. 193, art. 194, art. 205, art. 206, art. 266, art. 267, art. 269, art. 281, art. 296, art. 297, art. 298, art. 309, art. 367, art. 368 și art. 369 din Codul penal, iar procurorul cpt. Adrian-Mihai Voinigescu a făcut cercetări și *s-a pronunțat* doar pentru infracțiunea de abuz în serviciu.

De asemenea, s-a arătat că, în plângerea penală a menționat că procurorii au încălcat legea în îndeplinirea obligațiilor din Codul de procedură penală în 23 de cazuri punctuale, nu și-au îndeplinit obligațiile ce le reveneau conform prevederilor Codul de procedură penală în 17 cazuri punctuale și au făcut afirmații mincinoase sau au omis cu bună știință să precizeze unele date sau împrejurări în cel puțin 39 de cazuri indicate exact. Petentul a susținut că s-ar fi comis *abuz în serviciu și fals în înscrisuri de zeci de ori de către procurori în dosarul nr. 340/P/2014 prin încălcarea prevederilor Codului de procedură penală dovedite în peste 30 de pagini de probe prezentate în plângere*, probe ignorate complet de procuror.

Potentul a mai invocat faptul că ordonanța de clasare nu soluționează dosarul pe bază de probe ceea ce încalcă prevederile art. 5 alin. (1) și art. 306 din Codul de procedură penală și nu ar exista nici măcar o singură probă, afirmație sau raționament al procurorului care să contrazică probele sau afirmațiile petentului.

S-a mai invocat faptul că ordonanța de clasare nu este motivată

De asemenea, s-a mai arătat că, ordonanța clasează cauza pe motiv că ”fapta nu există”, aspect considerat eronat de petent întrucât există ordonanțele date în dosarul nr. 340/P/2014 de toți procurorii reclamați, ordonanțe care, nu respectă prevederi ale codului de procedură penală.

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte, constată că soluția de clasare emisă de procuror este legală și temeinică, bazându-se pe o corectă și o justă evaluare a actelor și lucrărilor dosarului, prin prisma dispozițiilor legale aplicabile.

Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că este competent să soluționeze prezenta plângere raportat la calitatea de procurori cu grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a intimaților Văetiș Marian și Niculina Ilie Ionel.

Preliminar analizei pe fond a plângerii întemeiate pe dispozițiile art. 340 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară constată că plângerea petentului respectă termenul prevăzut de lege, fiind formulată la data de 17.07.2020, în contextul în care plângerea împotriva ordonanței de clasare din 18.02.2020 a fost adresată procurorului-șef al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, la data de 07.04.2020, iar acesta nu a răspuns solicitării petentului în termenul prevăzut de lege, fiind emisă ordonanța nr. 75/II-2/2020 abia în data de 17 septembrie 2020. Astfel au devenit incidente dispozițiile art.340 alin.(2) din Codul de procedură penală, în conformitate cu care dacă plângerea împotriva actelor procurorului nu a fost rezolvată de procurorul-șef, în termenul prevăzut de art.338 din Codul de procedură penală (20 de zile de la primire), dreptul de a face plângere la judecătorul de cameră preliminară poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.

Potrivit dispozițiilor art.340 din Codul de procedură penală: (1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă, conform art.339 din Codul de procedură penală, poate face plângere în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță; (2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art.338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.

Instanța de judecată realizează un control asupra modului în care s-au desfășurat cercetările, respectiv al soluției emise. Date fiind limitele în care operează controlul instanței, nu vor putea fi cenzurate pe această cale plângerile noi formulate cu privire la alte persoane sau fapte decât cele față de care s-au efectuat verificările.

Conform dispozițiilor legale, în baza art.340 alin.1 Cod procedură penală, pot fi atacate cu plângere soluțiile procurorului, respectiv soluția de clasare dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu.

Actul atacat de petentul Dinu-Avramuță Cezar Cătălin este ordonanța de clasare din data de 18.02.2020, emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, în dosarul nr. 49/P/2018.

La soluționarea plângerii se verifică actul procesual atacat pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei precum și a înscrisurilor administrate în cursul judecării plângerii. Procedura penală impune judecătorului să soluționeze plângerea, prin verificarea, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror înscrisuri noi prezentate de petent. Petentul însă poate invoca un ansamblu probator ce poate sau putea fi administrat de procuror, însă acest demers este străin cauzei.

Se mai constată că în cursul judecării plângerii petentul nu a solicitat sau invocat alte mijloace de probă care să conțină date utile sub aspectul faptelor sesizate, iar nemulțumirea justițiabilului față de soluția dispusă de procuror nu este probă pertinentă și utilă și nu are aptitudinea de a declanșa un proces penal împotriva intimaților vizați.

Din verificarea ansamblului actelor și datelor existente la dosar, se constată că în cauză nu sunt indicii și elemente care să justifice existența vreunei fapte cu caracter penal a intimaților împotriva cărora a fost formulată plângerea.

De asemenea, nu au putut fi identificate acte sau fapte de natură penală, cele reclamate de petent fiind simple afirmații, fără a fi dublate de mijloace de probă apte a atrage răspunderea penală a intimaților.

Înalta Curte constată că soluția de clasare dispusă de Parchet a avut la bază actele pe care petentul le-a indicat, din care a rezultat că faptele sesizate nu constituie infracțiuni, ci se circumscriu activității de soluționare, în limitele legii, a unei sesizări.

Fundamentul plângerii penale, este reprezentat, în esență, de modul de instrumentare a dosarului nr. 340/P/2014 al Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar București de către intimați, procurori și comisari de poliție.

În acest context, raportat la obiectul concret al acuzațiilor aduse intimaților, evaluând criticile petentului, datele și actele din dosar și conținutul ordonanței atacate, judecătorul de cameră preliminară, constată: sub un prim aspect, susținerile referitoare la nemotivarea ordonanței procurorului sunt neîntemeiate. În cuprinsul actului procedural atacat au fost expuse, într-o formă sintetică, dar totuși suficientă, argumentele faptice și juridice pe care procurorul și-a fundamentat concluzia că faptele descrise, caracterizate de petent ca abuz în serviciu, imputate magistraților procurori, nu au caracter penal. Deși argumentația procurorului are un caracter sumar, aceasta reflectă, considerentele esențiale pentru care organul

judiciar a apreciat că se impune o soluție de clasare. Argumentele vizează, în esență, constatarea că afirmațiile petentului se circumscriu unor nemulțumiri în raport cu soluția, constituite în critici în raport cu modul de efectuare a actelor de urmărire penală în cauza nr. 340/P/2014, în contextul în care activitatea procurorilor de identificare a probelor, de stabilire a faptelor și de interpretare a normelor aplicate sau aplicabile, poate fi cenzurată numai prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege, iar nu prin repunerea în discuție într-o procedură penală paralelă, îndreptată împotriva magistraților.

Măsurile dispuse de procurori în cursul urmăririi penale, contestate de petent, pot fi cenzurate exclusiv prin intermediul căilor prevăzute de lege, respectiv, în procedura plângerii întemeiate pe dispozițiile art. 340 - 341 Cod de procedură penală, iar nu într-un cadru procesual paralel, declanșat urmare a unei sesizări penale împotriva acestora. Chiar dacă petentul consideră dificil de acceptat argumentele faptice ori legale care au stat la baza măsurilor și soluțiilor succesive de clasare, o atare împrejurare nu legitimează, însă, *eo ipso*, „recursul” său ulterior la mijloace procesuale alternative de cenzurare a soluției. În cauză, susținerea conduite abuzive a magistraților este direct legată de nemulțumirea petentului față de soluția emisă de aceștia. Independența procurorului în efectuarea urmăririi penale – consacrată legislativ de art. 64 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 – presupune, printre altele, ca acesta să nu fie supus unor acțiuni de tragere la răspundere penală întemeiate exclusiv pe soluțiile dispuse în cauzele instrumentate. Aceasta deoarece, prin specificul raporturilor asupra cărora statuează, soluțiile procurorului sunt permanent susceptibile de a provoca nemulțumirea ori suspiciunea, iar declanșarea unei anchete penale ca urmare a simplei cereri a părților, ar lipsi de conținut dispozițiile ce garantează statutul procurorului și independența sa.

Intervenția organului de urmărire penală și anchetarea unui magistrat pentru eventuale infracțiuni prevăzute de art. 297 din Codul penal, trebuie să se realizeze în scopul investigării actelor de conduită cu aparente conotații ilicite penale pe care magistratul le-ar fi adoptat în legătură sau pentru a justifica soluțiile în sine, dispuse în cauzele instrumentate. În plus, pentru a justifica începerea urmăririi penale împotriva unui procuror pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea, cu încălcarea legii, a atribuțiilor specifice funcției, conduita magistratului trebuie să rezulte din date ori informații independente și obiective, specifice profesiei, ce nu se confundă cu *nemulțumirea* subiective a unei părți față de soluția dispusă într-un dosar penal, chiar dacă o atare soluție a fost considerată nelegală sau netemeinică și desființată într-o procedură judiciară ulterioară.

Înalta Curte, în Complet de 9 judecători, a arătat: ”În ce privește activitatea magistraților, atribuțiile lor de serviciu se circumscriu soluționării cauzelor cu care sunt investiți, respectiv interpretării și aplicării dispozițiilor legale, în acord cu principiile dreptului substanțial și ale celui procedural, eventualele erori apărute în acest proces de interpretare și aplicare a legii neechivalând cu o exercitare abuzivă

a atribuțiilor de serviciu, în sensul legii penale, ele putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de lege în fiecare caz în parte, aceasta fiind de altfel și justificarea existenței lor.

În acest context, s-a constatat că nemulțumirile părților dintr-un proces cu referire la modul concret de soluționare a cauzei trebuie să îmbrace forma căilor de atac în limitele recunoscute de lege, neputându-se obține o suplimentare a gradelor de jurisdicție prin promovarea unei plângeri penale împotriva magistratului (magistraților) care au soluționat cauza, instanțele și parchetele fiind suverane în a aprecia atât probatoriul administrat în cauză, cât și textele de lege care sunt aplicabile, dându-le interpretarea pe care o consideră corespunzătoare, iar soluțiile pronunțate de acestea nu echivalează cu exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit legii magistraților și prin urmare nu pot conduce prin ele însele, la reținerea unor infracțiuni de abuz în serviciu; răspunderea penală a magistraților poate fi pusă în discuție, cu referire la infracțiunea analizată, numai în situațiile în care aceștia și-au exercitat funcția cu rea-credință, adică au cunoscut caracterul vădit al acțiunilor lor, urmărind sau acceptând vătămarea intereselor legale ale unei persoane. În cauza dedusă judecării petentul, nemulțumit fiind de soluțiile pronunțate de instanțe și concluziile formulate de procurori în cazurile în care a avut calitatea de parte a formulat împotriva acestora plângere penală.

Din verificarea actelor dosarului se constată că în mod just procurorul, în baza verificărilor efectuate potrivit art. 224 C. proc. pen., în etapa actelor premergătoare, a apreciat că faptele reclamate nu există în materialitatea lor, spre a fi posibilă angajarea răspunderii penale a persoanelor indicate în plângere. Aceasta deoarece activitatea de jurisdicție desfășurată de magistrați potrivit prerogativelor funcțiilor deținute, nu poate, prin ea însăși, să constituie infracțiune.

Intimații magistrați s-au limitat la exercitarea legală a atribuțiilor de serviciu, circumscriindu-se strict acestora, împrejurarea că hotărârea pronunțată sau concluziile procurorului de ședință au nemulțumit partea, neputând constitui decât, eventual, temei pentru declararea căilor de atac prevăzute de legea procesuală, a căror parcurgere nu poate fi înlocuită de formularea unei plângeri penale, aceasta fiind o instituție juridică distinctă, cu finalitate diferită.” (ÎCCJ, Completul de 9 judecători, d.p. 270/2011 din 27 aprilie 2011, dosar 1337/1/2011).

Jurisprudența instanței supreme atestă că magistrații pot fi subiecți activi ai infracțiunilor de serviciu, au făcut obiectul cercetării penale pentru astfel de infracțiuni, ceea ce se verifică în acest gen de cauze fiind respectarea principiului legalității în emiterea actelor procesuale ori procedurale și buna credință în evaluare (ICCJ, S.p., d.p. 216/A din 14 iunie 2017, dosar nr.2684/2/2014).

În aceste coordonate de principiu, Înalta Curte constată că, în speță, conduita celor intimaților procurori și comisari de poliție menționați în plângerea petentului se înscrie în exercițiul atribuțiilor specifice funcțiilor judiciare deținute, derivate atât din normele ce reglementează statutul lor, cât și din dispozițiile procesual-penale ce disciplinează procedurile judiciare în care aceștia au acționat.

Judecătorul de cameră preliminară reiterează că probele depuse în susținerea presupuselor fapte penale constau în supoziții și nemulțumiri ale petentului cu privire la presupusa activitate a intimaților fără a fi dublate de un minim de probe care să susțină cele invocate.

În ceea ce privește susținerea petentului referitoare la lipsa unor cercetări efective și a administrării probelor, se are în vedere faptul că, potrivit art.305 alin. (1) din Codul de procedură penală, când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege, organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la fapta săvârșită, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol, când există probe din care să rezulte bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute de art.16 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect.

Astfel, atât dispozițiile art. 305 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală, cât și cele ale art. 294 alin. (3) din Codul de procedură penală, recunosc organelor de urmărire penală competența de a evalua, încă din faza inițială a anchetei, atât măsura în care faptele reclamate corespund, formal, tiparului legal de incriminare, cât și eventuala incidență a unui alt caz de împiedicare a exercitării acțiunii penale, prevăzut de art. 16 Cod de procedură penală, concluzia acestei evaluări urmând a se reflecta în soluțiile dispuse (fie de efectuare a urmăririi penale *in rem sau in personam* – atunci când sunt îndeplinite exigențele art. 305 alin. (3) din Codul de procedură penală - , fie de clasarea).

Pentru a se iniția cercetări pentru săvârșirea unei infracțiuni este necesar ca, din datele existente, să rezulte elemente concrete de fapt care să conducă la presupunerea rezonabilă că, s-a săvârșit o faptă penală și că nu este incident niciunul din cazurile enumerate de art. 16 din Codul de procedură penală.

Caracterul efectiv al anchetei penale se examinează în raport de particularitățile cauzei, așa încât necesitatea administrării probelor, întinderea sau varietatea probatoriului pe care se grefează soluția de clasare se diferențiază și în funcție de faptele sesizate și caracterizarea în drept a acestora, de probele propuse sau evocate de petent sau decelate ori descoperite de organul judiciar.

Natura faptelor cercetate ce vizează abuzul ori erori flagrante în instrumentarea unui dosar se dovedesc, în principal, cu înscrisuri, probe ce dobândește un caracter esențial.

În cauza de față, dat fiind conținutul concret al faptelor descrise în plângerea penală formulată de petent și lipsa evocării unor probe noi, relevante, concluzia procurorului de caz s-a grefat pe examinarea în drept a actelor reclamate și a înscrisurilor existente la dosar, ce au condus la concluzia inexistenței caracterului penal al faptelor, prin raportare strictă la situația intimaților față de care s-a dispus soluția de clasare atacată.

În ceea ce privește temeiul clasării, respectiv art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, jurisprudența anterioară a arătat că acesta devine

incident atunci când se constată inexistența faptei pe care o descrie *verbum regens* în norma de incriminare. Judecătorul de cameră preliminară evaluează și reține incidența cazului de clasare invocat de procuror.

În ceea ce privește susținerea petentului conform căreia a formulat plângere pentru săvârșirea mai multor infracțiuni, în cauză fiind dispusă clasarea pentru infracțiunea de abuz în serviciu, judecătorul de cameră preliminară subliniază că reperul avut în vedere de judecător la examinarea legalității soluției de clasare este acela al elementelor faptice reclamate în plângerea penală în corelație cu infracțiunile pentru care s-a dispus începerea urmării penale și, ulterior, soluția de netrimitere în judecată. Atunci când se constată o concordanță între toate aceste elemente, expuse în actele de urmărire penală succesive, nu se ridică probleme de legalitate a soluției procurorului din perspectiva rezolvării complete a cauzei, chiar dacă încadrarea juridică eventual indicată în plângerea persoanei vătămate nu se suprapune peste cea realizată de organul judiciar. Caracterizarea în drept a faptelor sesizate nu „leagă” organul judiciar, singurul abilitat a stabili încadrarea juridică, astfel că, în măsura în care se constată că procurorul s-a pronunțat efectiv asupra integrității faptelor sesizate (prin raportare la încadrarea juridică apreciată pertinentă), este irelevantă eventuala inadvertență între încadrarea realizată de procuror și cea pretinsă de autorul sesizării penale.

În acest context, întrucât actele efectuate au condus la reținerea unei conduite în limitele normelor procesuale ori deontologice, lipsind orice indicii în legătură cu vreo faptă cu conotație penală, judecătorul de cameră preliminară constată că se impune respingerea plângerii.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE :**

Respinge, ca nefondată, plângerea formulată de petentul **Dinu-Avramuță Cezar Cătălin** împotriva ordonanței de clasare din data de 18.02.2020 emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, în dosarul nr. 49/P/2018.

Obligă petentul la plata sumei de 200 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă.

Pronunțată în cameră de consiliu, astăzi 04 noiembrie 2020.

JUDECĂTOR DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,
Francisca Vasile

MAGISTRAT ASISTENT
Mădălin Marian Pușcă

GREFIER

Ștefan-Laurențiu Vespe